

NÓGRÁDI LAPOK ES HONTI HIRADÓ

POLITIKAI, TÁRSADALMI S KÖZGAZDÁSZATI HETILAP.

<p>Előfizetési ár: Egész évre 6 ft. Fél évre 3 ft. Negyed évre 1 ft 50 kr. Nyugv. évad. Ára: 15 krajczár. Előfizetni csupán a kiadóhivatalban lehet B.-Gyarmaton.</p>	<p>Előfizetési pénzek, reclamációk és hirdetések a kiadóhivatalhoz fűtendőek. A lap szellemi részére a s Nyil-térre vonatkozó minden közzétételre a szerkesztőség küldendő.</p>	<p>Hirdetések Árztábla szerint számítanak. — Nagyobb és többszöri hirdetések jutányosan eszközöltenek. Hélyg minden egyes beiktatásnál külön 30 kr. Nyil-tér petit sora: 20 kr.</p>
--	--	--

Losoncz nagy ünnepe.

Miről lapunkban előzetesen többször tettünk említést: a múlt hó 29-ik napján teljes kiváltságban ment véghez: Losoncz r. t. város fölött újonnan épített közházának ünnepélyes felavatása.

Tanulni voltunk ez ünnepek a valóban épültnek az ott látottak és hallottak felett, egyszerűségi pedig a szükséges tanulságokat levontuk azokból, hogy a magunk, mint egyéb haladói kívánó közeg részére.]

Losoncz — a negyvenöt év előtt elleneségek hadak által teljesen elpusztított, régi szabadságos város büszke lehet arra, hogy rövidebb idő, mint félszázad alatt, nemcsak díszesebben felépült, mint hajdan volt, de megkésztetődött lélekszámban is, úgy, mint hazánkban, a közigazgatásának, az ódi szűk alház helyett mondhatni fényes palotát emelve, szi 1894. évi szeptember 29-én a vármegye kifejezett helyesléssel elismerése mellett, — százkra menő díszes vendég s ezreke menő lelkes polgár jelenlétében a közházának átadta.

Hogy kik képviselték az ünnepen a vármegyét, kik a szomszédvárosokat s a sajtót? Történelmi szempontból idejegyezzük. E szerint Losoncz város közönségének meghívására készleggel megjelent mindenekelőtt a vármegyének az legközelebb Ó Fel-ség és király által is a Lipót-renddel méltókép ki-látottat közszertelű főispánja gróf *Degenfeld Lajos* úr és a szintén mindenki által, pártkülön-bőség nélkül tisztelt és szeretett alispánja *Scitovszky János* úr.

Ott láttuk továbbá Szontagh Pál v. b. t. t. főrendiházi tag ő kegyelmességét, Nagy Iván törté-nettudósunkat, Czibrian László és Berchtold Arthur grófokat, Posztóczy Iván közg. biz. tagot, Fáy Árpád közg. el., Pongrácz György brászai elnök urat, Deasovfy Elek tisztii főügyész, Baintner Ar-nold, Pflachy József, Vores János, Baross Árpád, Csoska Zsigmond és Szakall Antal júr. főszolgabi-rákát; dr. Herman Károly v. m. főszámvizsgálót; Remó-nyi Károly Balassa-Gyarmat, Ruszinkó Antal Szé-csényváros bíráit, nagybírságot díszmagyarban; Horváth Dandó, mint a sajtó képviselőjét.

Ott láttuk továbbá dr. Klamarik János, miniszteri tanácsos, Tisztárdy Odón, br. Baratta Alajos urakat; Besztercebánya polgármesterét Csosznák Gyula urat, valamint a szomszéd Bimazombot pol-gármesterét is.

De a mi bennünk nem kevésbé örömdalosan lepett meg a tapasztalás, hogy a polgári elem ün-nepein méltóképp részt vevő a katonaság is karsten-földi Pacor Vilmos ezredes jó példáját követve, s ott volt, igen természetes, a m. kir. honvédség több képviselője is.

Hogy Losoncz város tanácsa és képviselőtes-tülete csaknem teljes számban, a polgári ezrével jelentek meg, azt mondani is fölösleges.

Az egész város fel volt lobogozva nemzeti színű zászlókkal, a felavatandó székház pedig a nemzeti lobogó mellett a város színeit viselő lobogókkal is. A hangulat általában már kora reggeltől kezdve ünnepélyes volt.

A d.-e. 11 órára kitűzött díszközgyűlést azonban még egy ünnepi aktus előzte meg. Losoncz város tanácsa és képviselőtestülete ugyanis megragadva a kínálkozó jó alkalmat, a körökbe érkezett főispán gr. *Degenfeld Lajos* úr előtt örömlélekkel adtak kifejezést a királyi legmagasabb kitüntetés fölött.

A polgármesteri elfogadó szobában ugyancsak Török Zoltán polgármester úr szószólása mellett ment végbe az üdvözlés, mely az építő szerény, mint ezen az egyéb kitűnő tulajdonságai miatt is szeretetre méltó főispánunkat köllemesen lepte meg. Válaszában kiemelte, hogy ő nem kereső a kitüntetés, a számára végülén becses jutalom lett volna Ó Fel-ségnek megkülönböztetésnyilvánítása is, hiszen ima polgárlásai is öröknek annak; kéri továbbá szives támogatásukat és harántágukat.

Az erre következő díjzenés ohangján után a polgármestert követve, az összes vendégnek és körön-

ség a díszes nagy terembe vonult, ahol is a dísz-közgyűlés a következőképp ment véghez:

Mindenekelőtt Kujnis Gyula, mint a városbárpít-tés felügyelőbizottságának elnöke az építés teljes és cser-nel befejezése, a közház használatba vételése jelelő s ott leendőleges beszédben kellőképp kifejezte, a városház kulcsát átadta a polgármesternek; mire fölcsendült a a dalgelyesület által kitűnő művésztől énekelt Hymnus, s ezt követőleg Török Zoltán polgármester a következő beszéddel mondta:

Mélyen tisztelt uraim!
Szeretett polgártársaim!
Miódén a kulcsokat a város képviselőtöbbsége átvettem, legelső sorban hálás köszönetemet és elismerésemet fejte-gem ki az építésre felügyelő bizottság minden egyes tag-jának a város érdekében ezáltal is tanúsított odaadó, ügybuzgó működéséért és egyidejűleg kifejezést kell adnom a város közönsége hátrálalán örömeinek, melyet vármegyénk közszertelűnek és közélettelük öröndő fő-ispánja, alispánja és főtitkársága mint felelős hatóságunk-nak és városunknak kivétel nélkül minket e mai nap alkalomával szereztesztelt jóakaróinak és barátainak meg-jelenése idézett elő.

Legyenek meggyőződve, hogy learrakodó megjele-nésük nemcsak emeli ezen ránk nézve családii ünnepély fényét a teszi ránk a mai napot felejthetetlennek, hanem azon tudatát örvényelt bennünk, hogy a megjelentek mind-egyikében igyekeztünk, törekvésünket méltányoló ha-rántainkat van szerencsénk ödvöröszölni. E tudat bátorít és erőt kölcsönöz nekünk városunk felvirágzására irány-zott fárasszó, gondteljes és gyáran igen nehéz munkái-nak folytatására.

Szerencsésnek érzem magam én, szerencsésnek a város minden polgára, hogy önök, mélyen tisztelt uraim, tanácskozásunk szerény termében nézővölhetjék.

Ezek előre hozatalása után a szónok összehasonlítást tesz a múlt alkotási és a jelenkor virágjait körül. Beszéddel ezután így folytatja: —

„Hogy abbéli kötelességünknek örömhöz és szerény anyagi viszonyainkhoz képest megfelelni akartunk, azt merem állítani és állítatlannal öntudatosul nélkül, mert ezen törekvés az én személyemmel öntudóval nincs, én csak készleggel állottam csak sorába, — kik azelőtt má-rógen lelkesedtek azon irányért, melynek jeleleg folyta-tását éljük, de tanuszkodnak kulturális és humanisztikus intézményeink.

Hogy miképpen tettünk egyelőt ezen kötelességünk-nek, a felett ítéletet mondani nem a mi feladatunk. Annak azonban, a ki pálcázt akar törni felettünk, ajánlom figyelmébe, hogy a mit mások ésszáradok által létesítet-tek, arra nekünk csak rövid egyenbány ártárad jutott, mert, mint tudva van, régi szabadságos Losoncz várossa az ipar és kereskedelemnek a felvidéken számot tevő gócpontja, Nógrád vármegye számos neresztet családjának kedvenc gyűlöhelye 1849. évi augusztus békéján telje-sen elpusztított. A városok sorából kihírlőtetett. El-meséltem ama rémos napok történetét? Lelessam a pusztulás képt? Elmondjam mi történt ezután? Nem, hiszen a mai nap örömdalosa, minék szakkassam fel éppen ma a meg mindig újgó sebeket. Ott kerdem el tehát, a hol az alkotmányos élet visszaillesztél az alig 3000 lakost számláló város a rendezett tanácsú városok sorába lép, vagyoni viszonyait rendezni kerdi, új intézeteket és intéz-ményeket létesít, a meglévőket tákarítseiti. Így halad fokozatosan fejlődve, erősödve 1880-ig, midőn a város élére egy európai műveltségű, széles látókörű, még halán napján is csüggedni nem tudó, ifjú lélekkel bíró férfiú áll, kiknek vezetése alatt folyamatosan telének azon mun-kálások, melyek városi jellegű kölcsönözni hivatottak.

Ez idő oly közelebe esik már, hogy a történetekről mindenkinek van tudomása, sőt többé-kevésbé az egyes alkotásokban majdnem mindannyian érdekelték is vagyunk, erről tehát, ha csak taláratyere vagy szerénytelenek lenni nem akarunk, beszélni is alig lehet, csak az az egyet akarom felmutatni, hogy legelőször megcsapo-rodva, Losoncz-Tuglarral történt egyetemes által megerős-ítve, Losoncz város közönsége polgári közházában már régen táplált óhaját teljesítendő, új városbárpítási építést mintegy másfél évtel azelőtt elhatározta. Volt itt is ellentét, de nem volt visszavonás, nem volt rovarkarat. Az építés mikéntje elődöntetén, mindannyian lelkesülve egyesült erővel fogtunk a megvalósításához.

Ime itt áll az épület tanúbizonyosságán annak, hogy Losoncz város a pusztulás után újjá született.

Tisztelt uraim! Az ékori alkotások még mindig szem-lu előtt lebegnek és követérek intellemissal szólnak hozzánk: „Emeltek munkálkodjatok, dolgozzatok. Eleitok szorgalmasan ragyog szőlőttéte.”

A romok ez intézetét a hajdani város romjai felett épült városunka veszi át és adja eképen át unokáinknak: „Fiam! fiseitek szellemi szőlőttéte, munkálkodjatok, dolgozzatok! De bár munkáltságunk nagy részét önna-gának, családunknak tartozik szerteolni mindenkik, ne felejt-sétek el, hogy ideitok, munkátok egy részét a köznek adakoztatok, mert csak így születeltem én, így szület-

hetek nálamon különbözők, így lehet nagy városok, ha-talmas nemzetek, virágzó országok.”

Hatalmas díjzenés jöregt fel a szép beszéd után, mire Scitovszky János derék főispánunk a megye név-ben ödvöröszölni kezdett a város polgárait.

Ezután következett a királyi és Fel-ség arcoképének leleplezése, mely a napi aktus bevezetőképp Ambrus Már városi képviselő, en beállítás beszéddel mon-dott. Beszédéből kiemeljük a következőket:

„Eddigi a ezután haladástunk nem pusztán ma-gunktól függ, két fő-fő tényező szolgát ennek alispánjál, nevezetesen alkotmányunk a dicsően uralkodó alkotmá-nyos jó királyunk, kiknek legfőbb törekvése, hogy hazánk-ban mindenütt terjedjen a szellemi s anyagi jólét, izmo-sodjék, erősödjék minden, vezetése hívatott létegy, erősödjék különösen a minden tekintetben nagy nemzeti feladatok megoldására hívatott városok, hogy ezek legyenek azon apróbb községeknek, melyekben nemcsak a városok lakosságát találja meg — szükségleteit kielégít-séni külförről, hanem a vidék is ezekben találja meg mindazt, mit saját körében természetesen nem ta-lálhat fel.

A mi főleges urunk a apostoli királyunk óis alkotmányos érdeklődés megbecsülhetetlen kiességnek nekünk s így e rend. tan. város közönsége nem egyedül a ma-gyar nemzet ősi, a korunk királyi iránt érteit hódolatlannak s szeretetteljesek kifejezést akkor, mikor ez ünnepélyes alkalommal ősteternében elhelyezi a királyi arcoképet, hanem azon megkülönböztetett érdeklődéssel is, melyekkel éppen dicsően uralkodó ap. királyunk I. Ferencz József ő fel-ségünk alkotmányos érdeklődéssel önkéntes személye iránt viselkednek.

Az alálváltói hűség legmagasabb érzelmeivel haj-lunk meg ő előtt, mert ő benne látjuk megmagaslóval a fejlődési igazságot, a fejlődési jószágot, a fejlődési bizalmat a szeretettel hű magyar népe iránt, ő benne látjuk alkotmányosságunk igaz óráit, kiknek szőlő tekintetére előmlik a néző támasztó bört s király és nemzet az igaz érzelmeink glóriájában tündököl. S most

Halljon le e fényes tulajdonságokat visszaélőkré-tel arcoképről a lepel. (Eljóniadalom?)

Ime érezték a szélid azaz jószág tekintetét s ez érzelme hatás alatt meg vagyunk győződve, hogy város-unk képviselő-testületének a hiszen tartandó tanácsko-zásait mindig a közigaz-török magyar alkotmányos szellem fogja áthatni, s a tanácskozásihoz az igazság, a nagyobb hűlőmókat verő vitaközönség által mival is a kölcsönös bizalom, kölcsönös megbecsülés, ke-moly higgadtság lesznek kizárólag vezető elvei, így, midőn az itt végzendő ügyek böles intézésével város-unk szellemi s anyagi előhaladásunk újait fogja egyen-gezteti Losoncz rend. tan. város képviselő-testülete, ugyan-akkor a mi jószágos királyunk óis uralkodásának alkotmányos elvei nyernekk érvényesülést, a így járul e város képviselő-testülete imádozt magyar hazánk fel-virágzásához.”

A beszédközben és után általános díjzenés bang-zott föl.

Majd Kovács Ferencz kir. tanácsos, közgyűző s városi tanácsnok adta a szót a polgármester és az alkalmai indítványokat Kovács Ferencz magvas beszédben vette meg.

Először is indítványozta, hogy a díszközgyűlésről leleplező kimerítő és részletes jegyzőkönyv szerkesztésük, mely há képti nyújtsa az ott történeteknek, mely nem-csak a körömben megjelenik, városunkat ez által meg-tisztelt a bennoztet leleplezőt illusztrirí vendégek ódvör-öszt felétele; hanem az itt elmondott a amint ódvör-öttem, ránk mindajjünkora élénk hatást gyakorolnak ki-tűnő beszédek, mint a helyi patriotizmus remek meg-nyilatkozásait szőlőttéte, egész terjedelemben vissz-töröztessze.

Azután indítványozta, hogy mondjon a díszközgyűlés e városbárpítási kezdeményezése, meglegérem és fel-építése körül szerzett érdeméért meglelő köszönetet: Török Zoltán derék polgármesterünknek, továbbá a nagy büng-szággal mindig közz helyetteséket, Farkas Károlynak, végre a felügyelő bizottság tagjainak Kujnis Gyula-és Illés Károlynak.

Ezután felolvasztott a Felvidéki Magyar Közművel-tési Egyesület távirata, melyre egyhangúlag elhatároztá-tott, hogy a nevezett barátság egyesületet a város felkéri, hogy 1895-ik évi közgyűlést Losonczon tartsa meg.

Ezután a polgármester a következő szavakkal zárta be a közgyűlést:

Tisztelt közgyűlés!

Most ez épülettel azzal adom át a közfogalomnak és közházának, hogy amint a múltban, úgy lenge át a jövőben is ez épületben határozni hivatottak a józan demokratikus szellem, mely tiszteli az egyéni ragok, az állást; de mely kölcsönjében mindenkik egyenlőnek tartván, az emberi cék annyira becsöli, amennyi annak valóságos belső értéke. Uraköljék itt jog és igazság. Összesség az ki hatalmasnál, gyámoltalanul, erőssel, gyengével, gazdaggal, szegénnyel mindenben egyenlő mértékkel. Szem-telje idejének, munkásságának egy bizonyos részét mindenkik

a köznök és becsülje meg mindenki a közigyék önzetlen munkáját. Tegyük és álljunk, de csak akkor, ha arra szükség van és soha nem azért, hogy eldicsekedhessünk, hogy valamit tudunk. Valószínű az ilyen magabiztoskedéseinket a köztől, de ha mégis észreéltük, jönnének rendelőik azokat alá a közérdeknek. Ha így lesz, és ha Isten áldása velünk lesz, akkor városunk fejlődni, haladni fog.

Végül felszöndül a „Sóránt” a lozsonci delegáció felől érkelek, melyet a közönség állás halgatott meg, mire a gyűlés elcsúszott.

A közigyelés déli 12 órákor ért véget s minthogy az ünnepi díszelőd 6-10 órára volt elhatározva, a vendégeknek igen jó alkalom volt közben szegődjük venni az új városiás helységeit s tisztelgő látogatásokat végezni.

A városiás külső-belső alkátának leírására nem érünk megunkban „Lapok”, szakképzettség; láttuk, hogy a főbírókat Losoncz város főterére, ha keskeny is, de igen díszes, korszerű (modern). E honlatakat földszintjén a helyi fogalmat szigorúhárom kereskedő-bizottság, az emelet pedig egyházi közigyelés nagyszerű foglalkozásában három óráig álltak a térre.

A főbírókat a hivatalokhoz a Vigadó-utczából tartoznak; világos, márványos lépcsőháza is, arkáduszerű szép társasági körrel, a mit a hosszú stábjuk épített önkormánylatunk ter. A közigyelési tervben kiváló vannak meg az emeleten a polgármester hivatalos szobái; továbbá egy jókora tanács terem, a elosztva földszint és az emeleten a jegyzők, tanácsbírók, ártások, pénztári helyiségek; végül a második bejárattal a rendőrségi hivatalok, stb.

Városunk kapu vetel a gazdasági udvarhoz, ahol egyszerűsége utczai nyással a tisztelgés szerbelyiségei is könnyelműen beszélnék voltak.

A díszelőd az ily czélra igen alkalmas városi Vigadóban volt, a fő- és mellékteremben összesen 250 egyszere terítke s ugyanannyi állal el is foglalta.

Klamarik Dáni, a vigadó bérletje, el kell ismerünk, kiváló szakfőnök a maga nemében; s bizást mondhatjuk, Losoncz haladásának egyik tényezője. Ugy mint nálunk, talán Budapesttől ismét, sehol az országban, ünneplő lakomákat kiállítani nem lehet. Szól ez a terítés, az étkek- és italok egyaránt.

A jelen díszelőd árendája a következő volt:

Fehérleves tojáslépfőnyel, Fogas tartármártással, Marhasült köfirtre, Nyúl pástéllommal, Tahentúrós meletti, Pulyka, befőtt és vegyes saláta, Crém, Gyümölcs, Sajt, Torta, Fagyalt, Kávé, Cognac. Apert fáber bor, Vínosai vörös, Paradí, Mohai, Szikvi, Petzsgó.

A pohárköszöntők pedig, mert hiszen kölcsönös munkát csakugyan el nem lehet, kissé későn a negyedik fogás után elővett pezsgőzészere indulván meg, csoda-e, ha a polgármester az által jó királyunka mondott a mind-nyájunk által felállás és tisztelgő halgatott első pohárköszöntő kivételével a számtalan körül állig volt egy-két közigyelés mellett elmondható és megérthető.

Pedig ez határozatlan hat, mert 250 illusztrív vendég között mindig akad 10-15 oly kiváló személy, kiknek a fehér asztal mellett elmondott beszédét valódi élvezet volna végig hallgatni.

Az egyszerűen hivatalos köszöntők is tehát jórészt hátra restek és csak annyit jegyezhetünk ide, hogy azok

egyikét, a derek helyettes polgármester ur Farkas Károly mondta az összes vendégekre, különösen is a fő- és alispán urakra; második Wold II. a jelenlévő főrendbírái tagokra és országgy. képviselőkre; Ráchler Ferencz Kray István kir. törvénybíró elnök urra; Braskóczy Ede dr. Klamarik János min. tanácsos urra.

Szóntagyi Pál ur a kegyelmessége pedig nemcsak kiváló szelleművel, de országjárta ismeret és kedvelt műveltség melórával fogta is, minthogy megadta, hogy éltek a jelenlévő főrendbírók, azonnal felolott és viszonszózatában államférfiúi hivatalosok fejtegette a városok kulturális fejlődésére s tagyon gyarapodására vonatkozó nézeteit; egyszerűsággal őszönél jelti, hogy Nógrádmegyeieknek két ny derek város van, mint Losoncz és Balassagyarmat, melyek a magyarország erős várai, s nagy miséket teljesítésére hivatalok. Visszapillant a két város közt nehégy élelt fölvi székhelyi vitára is, mielő a következményekét levonja, a két város közt békés egyetértésnek és mindkét város felvirágzására emelle lelkes ajánlások között pohárát.

Utána a főispán gróf ur Losoncz városra, Pongrácz György ur a polgármester mondottak határozó pohárköszöntőket. Majd a cs. és kir. 20-ik szászrend jelenlévő derek ezredes Fekler Vilmos is szóhozra jelentkezett, mivelhogy elő dr. Valihara János Losoncz város megyeszerele ismert stentorai hangja ur. kátl. esp.-plehámosa (s pápai káplán) a katonaságra mondott pohárköszöntőjében apostofálta az erősebb urat, mint újként jó érdeme a polgárság és kalonáság közötti jó egyetértés Losonczon.

Az ezredes úr tehát, mint igaz szerző talona, nem fogadta el a bókát, s kijelenté, amit valóban mi is régtől fogva tudunk, hogy Losonczon már az 5 előbbi is eredményesen törekedtek a jelzett jó egyetértésre. Azután jó magyar expressiókat, tovább folytatta az ezredes úr beszédjét a trófia hangon ugyan, egy-két hátrányos megfigyeltetés interjúkód, illetőleg mulasztásra hívta fel a polgármester-úr figyelmét. Mivel az ily kalonai kirándalmak egyáltalán nem lettek meg, mert az minden városban ugy van: a civile hatóság legjobbjgyekozete mellett nem képes az 5 igényeiknek mindenben eleget tenni. De hat azért nem árt, ha ők felszólalnak és nógatnak.

E lapok szerkesztője a ur. kir. honvédség jelenlévő tisztjeit, Marly Zeigmond pedig Losoncz város előrendű polgárait Korács Ferencz kir. tanácsos, háziagróf Allette.

Balassagyarmat bírja Keményi Károly sem maradtatott azó nélkül, mert hiszen ő, igen helyesen, ugy fogta fel az ünneplésre vendégül telt meghívattatását, mint az általa képviselt város megelégteltesését, ép azért írták — gyöngyölkedése dacára is elengedhetetlen kötelezőségnek, eleget tenni a meghívásnak s városra nevében szüntelen előadandó a megelégteltes meghívást, nyilatnak beismerve, hogy ő Losoncz városának régi lelkes híve, nagybarbecsölője; hite és nagybarbecsölője azért, mert e városnak a közönségtől átlátott mérettel polgárai városok szereztesse felvételre, régi szándékainak és vágyainak minden'or jól tudtak élni s ennélfogva gyarapodtak és általában gyarapították a hazát is. Losoncz város közönségére mondott pohárköszöntőjét aztán városbírókat a Szontagyi Pál ó excaja eszméitől hasonló kirándalmakkal fejezte be.

Szóltak azonban Szécsény város lelkes bírja Rusznák Antal és lina-zombati polgármestere is; beszédük értelmét azonban — sajnos, bár kézzelírattal is segíteltünk még eléggé jó hallgatóknak, — kienni sehoggy sem tudtuk, így jart azután még vagy harmincz

fontos; de nem így a társulól is megvárolt Pajor István kir. tanácsos úr felkösztölője; ő ugyani a Losoncz városiások felavatási ünnepére írt s (szókat mult számban emel közlő í tett klasszikus költemények bekládvén az ünneplő városnak; a rendezőegy főelőadásra íveit áladta azt egy oly hatalmas hangú férfiaknak, aki még Valihara uramon is túl lesz; így azután a szép vers-és díszes visszhangozókat a nagy terem minden pontján. Hej, ha Csulomjai István bátyánk organumai még valahogy elcsúsznának megterjedésükre méltó jutalmul az ő hazahaza költői bürgöségüért!

Ily a díszelőd, melyen egy halasztást nem tűrő nagy köteleum teljesítésére mint Balassagyarmatra huzatoztartott alispán kivételével a közigyelés összes notabilitásai, a kalonáság és polgárság főbb emberei mind részleltek, — még délután 6 órákor sem ért teljességet véget, az talán nem stajpra constaláló, mint magától érthető dolog; mi azonban tisztelgősegen, azó nélkül megvároltunk a tere elől; mert hiszen este 7 órákor a fáklyajárat, 8 órákor pedig a jólétköszöntő tuncszóvalomban még helyes időfeltevéssel, kifogástalan állapotban kifutunk teát-rezni.

Ily szempontból hasonló ünnepek rendezésének melen ajánlunk is, hogy egy rövid óráig nap programjára ennyi gardag felolottat jórésben talán ne tőznek ki.

A fáklyajárat sikerült volt, mert abban résztvevő város apraja-nagya; résztvevő a lozsonci bíróeseg dalgyelt is és Kájnis István derek, művelt polgár igen szép szavakkal ádvőzte a város népszerű polgármesterét Török Zoltán urat, aki a szép szavakra lakása ablakból még szívből válaszolt.

A hal pedig azért volt igen szép, mert a diszkalkoma helyiségét Losoncz város igaz szépe foglalták el, s az ő beszédés szentül meg a csodálhatan elmondott legremekbe pohárköszöntőknél is értelműben tudnak szíznak-böz szólni.

A névsorral azonban 8 napig ádvők maradtunk, s sajnáljuk azt is, hogy lapunk kimért területe elegendhetlen szép ünneplő kirándulni korlátos volt rédek szűre; ellenben hátránk jól rajzunkat azon rövid de őszinte kívánattal:

„Éljen a bátrán előrehaladó Losoncz város!”

Levél a szerkesztőhöz.

Igen tisztelt Szerkesztő úr!

A „Nógrádi Lapok” — ahlól az alkalomból, hogy ő Felcsége a király a szűd hírlapkezelést a többi felületet sorában fogadja, egy mélytalanban és időszerűen vezérelőkben rajta út a szűdökön, a vádák egész sorával illőten öket.

Nem kívánok e cikk tartalmával érdemben foglalkozni, hisz illefelele, nagyrészt kérésingy — és nem is említre, hogy egyszerűsággal icaltanul vádák erőfalgatása ma napsg, hál' élennek, mar felszeleges, majdnem nevétség.

De azon tény, hogy éppen akkor, midőn a király kormányát egyértéve, hű magyar nemzetének egyik töredékét, — mely az anyj' testvérzetök óta oly sokat zaklatott, megvárolt és szentellett szűd nap maradványait képezi, — a többiekkel mindöbön egyenlően ismerte el, és azon várás-száva állal, hogy nejei irányban a vállalkáltságból nem képes válaszlatot szivelen, megtörté egy

— Megengedje kegyelmesség, bátrán uram, hogy hivatalom itt megjelentem; Selmecezen voltam, ott lallottam, hogy itt időzik és hogy nagy vadászattal rendel. Mintán mindig nagy borítja voltam a vadászotnak, hár nem is voltam oly szerencsés, hogy bátyim uram által meghívattam volna, de országsszele ismeretes vendégvétellet ismervé, voltam bátr minden meghívás nélkül ide jenni; ha azonban megkegyelmességen terhére van: akkor szivesen, minden harag nélkül távozni fogok.

— Édes öcsém, még nem ismertél olyan Balassai, ki vendégének ajtot nyitott volna, azért hozott isten! — és mintegy vonatkozva kezet nyújtott a hatal embernek.

— Nagyon köszönöm kegyelmes Uram sziveségét és miután ősi szokásunk szerint a váczónál is tisztelgő illó, felkértem kegyességét, sziveskedjék megengedni, hogy hálá is tisztelgőseim.

— No cdes beám, abból ugyan most semmi sem lesz. Meg igen korai az idő, hogy máknél tisztelgőse. De hisz egy is itt maradt, tisztelgősebre tehát jut idő.

Ezután a rövidke párbeszéd után Balassa vendégeihez fordult, mondva ha parancsoltak kegyelmek, ugy tudhatunk. Ugy is történi, az egész vadász-ereg elindult. Felhangzott a kőrű sokszóvisszhangozó, a puskázás egészen a várba ellallasztott, a mi azt jelenté, hogy a vadászattal siker koronázta.

Mig az urak a vadászattal voltak elfoglalva, addig a házi asszonyok is elég tenki valójn akadt. Sárját forgat, rendezkezett, utasításokat adott, szoval eléggé elfoglalta a szerepe. Szidónia szinten nem pihent is míg az anyja a konyhában szakkészeknek, női eszledeknek, pincze-mestereknek parancsokat osztogattott, addig ő az ebédelőben ilyetenképen rendelkezett.

— Mondja csak Marci — fordult kérdésel Szidónia az egyik inashoz — elég-e a terítékek száma s hányan lesznek összesen? Én ugy tudom, hogy a vendégek harminczhatan vannak.

— Harminczhatan lesznek, válaszolta az inas — Talán nem jól tudja Marci, nekem nálam csak harminczhatot emlélt.

(Folyt. köv.)

TÁRCZA.

A kik egymást szerették.

— Tartásai elbeszélés a XVII. századból. —

Viláki Mihály.

A vár — különösen északról — a természet által eléggé meg volt védve, közszikla-falú megadás-hatalmának voltak. Ott állott a vár, a hol a jelenlegi kivételöl őt a főcsásosot érinti s kiterjedésével fővá inkább valami eredített vadászterületnek, mint városnak tarthatjuk volna. Elő emeleten nagy tágas szobák, hogy nagy lovagteremmel, délfelé kinyúló, magas erkélyivel; földszint szobái cselekek és többnyire nedvesség voltak, ezeknek egy része vendégszobáknak szolgált, másik részében pedig a családtag és várdarog lakott. Dél felől manapság is látható, mely szakszokói körülövezve, melyek szögletei akkoriban bossza vaságyakkal voltak díszítve.

A várat rengeteg erdőszög övezte kőrűs-kőrűl. Közében, a nap-nyugati sziklafal mellett egy nagy halas-ló állott, ennek vége mesterséges uton volt feltartva. Maga a vár íróvize a Selmeecz felé kinyúló sziklák tövében fakadt s csatornán át lett a várba vezelve.

Az örvény aránylag csekély létszámú állott, összesen 60-70 puskás, de a többi férfieszeltség szükség esetén szinten puskákkal látottat el s így ezekkel az örvény száma szaporodott.

Manapság már elég észrevethető nyomok s többnyire elhullott kőforgácsok jelzik eszupát, hogy a helyen valaha a természettel is némileg megvesztett erdőszög állott.

Fentebb jelzett időre szép számú társaság került össze Székely városban, Balassa Simon meghívására. Nemcsak a környéki urai, de messzebb tájra is voltak gyűben, a kik a vadász-sportot kedvelték. Ezek között voltak: Nádasdyak, Gilyecz István, Eszterházy Pál és Ferencz, Kubinyi, Csákyak, Lipthay, Dömszö Menyhért, Erdőgh, Illészhay stb.

Volt több főúr, ki eszládjával, nejevel és leányával is eljött. A férfiak az ott tartózkodások alatt az alsó osztályba, mígben a nők az alsó emelet napnyugati osztályába lettek elszállásolva.

A vadászfrásznál alatt a társaság kedélyesen szórakozott, szármány kapott a jó kedv, a mi nem csoda, mert a nők ott nem voltak jelen. Közle-közbe a cifrán felvezőmázott inasok ezüst tálcákon hideg ételeket, nagy ezüst kanecskákban bort, páhukát hozdalk.

Mint rendszeren ilyen alkalomkor, is ki ezáltal volt szemelve valaki, a kit a társaság élcelőt s azon szótán mulatott. Ez a valaki most Erdőgh János uram volt. Erdőgh uramnak hatalmas kővérsége szolgálatból ukat a gonyolódásra, csöfölködtak vele, hogy ugyan hogy fogja megmaradni a meredek kösziklák. János ur hidegvérű ember lévén, oda se hederített ezekre a hatal esnyekre, hanem minél jobban gonyolódhat felette, ő annál jobban fogyasztotta a hideg pulykapöcsenyét és annál többet öntögelte a garatra.

Havdy Pistát egy létszék bosszantotta János uramnak nyugodtság. Azért egyenest hozzá ment, vállára tevé jobb kezét, mondván: „Bátya, tudja mit gondolom? Itt te gorilla leszel a vadgye, gulyásoddal több vadat fogsz levárolni, mint tíz hajtó.”

— No hát mit nyernél azal jó ócsak, mi fel-lanjtanám a vadat, te meg abból egyet se lőnél; mert kaneszló szomeddel más irányban tennek a lövést?

A vadász-ereg János bátyánk eme ügyes megjógyósára nagyot nevetett, Hány pedig arra el-pírent, látszott rajja, hogy haragszik, de — gondolta magában — majd visszaadja még a kölcsönt!

A mint a lakmározás társaság így mulat, egyszerre egy fiatal ember, vadász-öltönyben, jelenik meg az ajtóban. Ismeretel, úgymint Nádasdy. Révay fel-gyortak helyülköl és a legszívesebben ödvözölték. A megjelent fiatal ember Fanchy Pál volt.

Megjelentekkor a vár ura éppen Forgáchsal beszélgetett a fűgyelmessé lelvén a mozgásra, az ajtó felé nézett. Fanchy azonnal megismerette s megjelölésére öszerezőcsillta homlokát, mint Fanchy észre-vett ugyan, de zavartan nem jöve, egész nyugodt bátorággal Balassa Simon felé közeledett.

iszonyatos előtétel bostorkánykát; a „Nógrádi Lapok” alkalomszerűen találja, hogy ezen lelkemelő, nagy jelentőségű és messzire kibúró kulturtörténeti monumentumot új irányú vezérésközlés mellett, — ezen tény valóban melyen föléltető és alig menthető és ama jelenetet juttatja eszembe, amelyben Faust, midőn ibolyában az eget ostromolja és lelke a magasba szárnyal; famulusa, a szórakozottság, azzal Wagner által háborzattal, ki mestereinek feleltől lökéshez emelkedni nem képes és a pillanattal magasztos harmonizációját alantjár, kicsinyes kritikáját megvárja.

Királó tisztelettel:

Dr. Domán Zsigmond.

F. M. K. E.

A F. M. K. E. okt. hó 2-án Nyitrai tartotta XII-ik évi közgyűlést. Vármegyék tagjai, részint a királyi foglaltság, részint a losoncai városbázsák önépítési feladatára által annyira igénybe voltak véve, hogy Vannay György urat, a nógrádvármegyei főkegyelvit elnökéi kivéve, a közgyűlésen részt nem vehettek.

A közgyűlésnek főleg az előcsinált nagyobb fényt, hogy ez alkalommal ittálják be gr. Károlyi Istvánt, akit a múlt évben Törzser-Strat-Martonban nagy lelkesedéssel választottak meg az egyesület elnökének. A nemes gróf hazafias meggyőződése, melyet bizonyára a bpesti lapokból mindenki végig olvasott, ugyancsak meghabozta a szíveket és tetten bújította a lazaságokat.

A közgyűlés határozatait annak idején mi is közzélni fogjuk, egyelőre minket érdeklő leg csak annyit írunk, hogy a közgyűlés nógrádi híradókat ügyekre 500 forint szavazott meg a elhatározá, hogy jövő évi közgyűlését Losonca város saives felajánlása folytán Losonczon tartja meg.

Felkérve az évi jelentés közzéadásra, abból a következőket adjuk:

A kik 1892-ben a „Felvidéki Nemzet” kérdésmagyazására Nyitrai östeggyűlést, hogy egy felvidéki magyar nemzeti egyesületek részek meg alapját, azt hitték, hogy ezen alapok a legrovidebb idő alatt a magyar kultúra szikrá és hatalmas várn fog emelkedni.

Ez a hit uralkodott még azon gúlesben is, melyen egy évvel később egyesültünk, mint Felvidéki Magyar Közművelődési Egyesület formaszertzen megalkult; de a nagy bizalom hamar megingott. A tagok száma hűssem emelkedett; a közvélemény, mely az alakulást örömmel üdvözölte volt, nem sokat gondolt a megalkult egyesülettel; a közvélemény az ország gardyabb vidékeiről alig értesült és az anyagi erő esetlősége miatt egyesek ódszói fardozása, kitartó buszolgatása dacára a F. M. K. E. működése jóformán kizárólag néhány kisdobó futatására és segélyezésére szorított. Végre sánuí kezdett a közöny és az egész nemzeti jóskáro érdeklődésével fordul felénk.

Az alkalom, mikor ezen árendetes jelenéget először tapasztalhattuk, a törzser-strat-martoni közgyűlés volt.

A tót közép és a pánszav propagaia vezetői megállták abból, hogy a ki a Felvidéki értelmiség, egyvönand, társadalmi állásánál fogva sulytjal és tekintélyvel bír, az mind képviselje volt azon ezer ember között, akik ezen közgyűlésre a szövetkelet tiszegy törvényhatóságól egybesereglettek. És ha ezen közgyűlésnek jelentősége, értéke iránt köztögnök lehetne, úgy teljesen meggyőztátnak erre nézve a feltételek dök, melytől a pánszav lapok ezen alkalomból reánk támadtak. De nemcsak arra volt ez a közgyűlés, hogy elleneségeinket mutasson meg erőnkét, magunkra nézve is údsós volt egy-együtt állnunk valamennyitöknek, a kik osztály-és vállalkozásukból nélkül ószertelőknek, hogy amennyire mindgyűléseinkől kitélik, előbbre rigyük a magyar nemzeti állhatatl, magyar nyelven terjesztési közművelődés ügyét.

És ez nem kicsinylendő rirmány. Ha a törzser-strat-martoni közgyűlés nemcsak ez irányban képez nagy sikert; kulturális információk létesítésére és támogatására irányuló munkálkodásunk szempontjából is maradandó lesz 1893. szeptember 12-ének emléke.

Ez a közgyűlés mondotta ki először, hogy fel kell előlenni a kultúra minden létezését, hogy ezen szabad megállnunk a kisdobóról, hanem el kell kisévünk az óvónkból kikerült ifjúságot az iskolába, a templomba, könyvtárba, színházba és mulatóhelyiségekbe; és ki-mondotta azt is, hogy ezen munkálkodásunknál szigorúan tartózkodni kell eljárásunk, hogy a nyelvtárra oda kell állnunk óvónkból sulyponjtás helyezésünk, ahol a viszonyok historiatánk aról, hogy állózatunk kárba nem vessenek, hogy a működésünk nyomán beletkező magyar szövegeket nem fogják többé elmosni a tót tenger hullámaí.

A jelentés következő pontja a személyi ügyekkel foglalkozik.

Az alapszabályok 31 §-ában közzélt hatáskörrel a legtöbb választmány területén a jársi és városi bizottságok is megalkakították, a mitől a legjobb eredményt várjuk, mert ezen bizottságok útján rák lehetősé, hogy az egyesület ügyeinek intézésében a tagok nagy része közvetlenül és állandóan részt vegyen, a mi pedig egy-egy egyesület sikerés működésének legfőbb lényegére.

Mindazeket beszérvén, ártómmel kell itt konstata-lunk, hogy egy-két évvel, választmány kivételével mindenféle huzgó működés feljelen ki az egyesület álló állott félrek, hogy különösen a nyitrai, zsolymai, selmecbányai, honli, nógrádi, trencsáni, hársi és lipői választmány területén a legköztögnőbb ifjányokban egyaránt

váradó munkálkóló tapaszatunk, melynek következtében valahára az egész országban oly rokonszerrel támogatnak egyesületeink iránt, hogy a legkezbbi viszony-ból nézhetünk a jövő elé.

Az egyesület egyik főfeladata a nemzeti közzellelem fejlesztése és ébrentartása.

Nem elég, ha megvándoroltak kisdobókat, könyv-trakát leletük; de megvándorolt felénkire is gyors és fényes eredményt várunk, ha sikerül minden tag-ban felkelteni annak tudatát, hogy a nemzeti eszme iránt kötelezettséget nem róta le alapítványának vagy tagsági díjának létezéséről, sőt az egyesületi ügyek intézésében való részvétellel sem, hanem csakis akkor, ha mindenütt, magán-életükében kóben is érvényre juttatni igyekvünk egyesületünk törekvéseit; ha a magyar szellem és a magyar nyelv terjesztése érdekében igénybe vessz mindazon eszközöket, melyek minden, még a legzárkózottabb viszonyok között élő embernek is rendelkezésére állanak.

Az 1890-iki népszámlálások az összes magyar-oroszói tótok körül csak 3%, több tudott magyarul, mint 1880-ban; oly csakély haladása ez, hogy a sírünk el-szorult tőle, ha szembeállítjuk a számmal azt a nagy erőmegfeszítést, melyvel a magyarosodást hirdeltük.

Aki a F. M. K. E.-nek tagja, az tartva szem előtt minden körülmény között, hogy ezen egyesületnek utcsoda a célja; ez ne felelsje egy pillanatra sem, hogy a magyar szót nemcsak szóban, iskolában lehet és kell terjesztetni, hanem a család körében, az utcán, a kereskésben, a vendéglőben is kóválszaban egyaránt; ne szán-jék mag kúrdni a gúnyolódó nemkülönöség ellen, mert nincs a magyaroknak ennél veszedelemesebb ellensége!

(Vége követke)

A vármegyei közigazgatási bizottság f. hó elsőjén Graf Hegensfeld Lojász főispán elnöklete alatt tartott üléséből felolvasott jelentésekből megemlítjük, hogy az általa jelentése szerint Állatgyógyászközpont kiegészítésnek mondható, némely községben fellépett szertőzörbász és szarvasnyom an előfordult lépfenebetegségek kivül más ragályos állati baj nem fordult elő. A közbiztonság szintén kielégült.

A pénzügyi jelentés érdekes pontja, hogy az országos végleg 36.398 ftt 13 krral több adó folyt be, mint tavaly ugyanazon idő táján.

A főmérnöki jelentés szerint a közutak jök 76. és 77. sz. hidak elkészültek, felújították és a közfor-galomnak átadták, a 78. sz. hid először végéig szintén elkészült. Végül felmérték, hogy a nagy hadgyakorlatok alkalmával az összes utak nemcsak megfelelően, hanem közelítmérésben részöltek.

A tanfelügyelő jelentését egész terjedelmében közzéadjuk „Tanügyi” rovatunkban, itt csak a b-gyarmati tanügyi viszonyokra vonatkozó, igen érdekes és bönán-kel nagyon közel érdeklő adatkör birtuk fel a közzévég ügyelünk.

Hírek és közlések.

T. előzetesüléhez. Tisztelettel felkérjük lapunk ügye-dőse t. előzetesül, miszerint a múlt hó végével lejárt előzetes-űltesk mellyben megújított szíveskedőnk, míval a kiadóhíval ügyeletebe vévén a teljesítési befizetéseket, csupán a fázslvas előzetesülnek küldtek lapot. Felvidéki közlönelésű adia a kiadóhíval, hogy a „Nógrádi Lapok”-nak a királyi foglaltság alkalmával közlelmésűt a felvidéki önépítési mozgásait hű le-tesítésben magában foglaló élményekről az utóbbi példányonként 15 kr. letallított áron kapható. Véltek megvándorolnak pánsai ártókölgyek lekötésére felvételre teljesítünk.

A kiadóhíval

Ó Felsőge nevenapján október hó 4-én B-Gyarmat a róm. kath. templomban hálaadó isteni tisztelet-tartott, melyen a haladóság tagjai nagy számban vet-tek részt.

Vaszary Kólos bíróknok herceggprímás halasza-gyarmati tartókölgyés, a történelmi köseg kedvéért, még két dolgot kell feljegyzünk, az első az, hogy midőn ő Eminentiaja, országgyűlési kötelesege teljesítésé után szeptember 18-án, tehát mégis hamarabb, semmint áltá-lán tilták, elutazni készült városunkból, a protasztána egyházak ill. tartókölgyő három kótlóssege: Sárkány Sámuel, Szász Károly püspökök és Srontagh Pál v. h. Á. forradóni tag, együttesen felkértek a vasúti állomásra már kisértel kath. főpapot, a ott tisztelegvön, vettek tőle huzsat. Ő Eminentiaja, istán mondani is ö-ölölölges, a legvárnyesebben megköszönte a három illüstris hársú tisztelegvön és meleg köszönetnyilvánítással vett ölkök vi-szont buzsult. — Pótlélményre méltó továbbá, hogy a herceggprímás halasza-Gyarmatn állatölgyésével tüntette ki ft. Hottovinszky Károly esp. plebánus urat is.

A herceggprímás és a ref. püspök. A király-üldözöttség alkalmával történt meg a követelés esel. Ugyanna Szász Károly ref. püspök ör 6 mellősége itt B-Gyarmatn meglátogatta Vaszary Kólos herceggprímás ő Eminentiaját. — A herceggprímás nemcsak mint tudós, hanem mint egyháziéletben is óvante magyar ha-csátölgyével foglalta a költőt és egyháziélet. Egyrészt méltó hítek és jótönd diszkuráltak a jók drégek a régi jó idők-ölgy és egyröl-másröl. — Beszélgetés közben buogrik a herceggprímás nyalka huzstája a parancsot vár. — „Nem hitlalkó Jancsi!” nélt a primás. „De igenis, eszengetni meglátottál, azért jöttem be.” — válaszol Jancsi. „Ki-mebetéz?” — szált a primás és tovább folyt a diszkur-sion. — Kóvid tártára a Jancsi kemél buogrott a kördi. „Parancsot válsómt Eminentiaja?” — „Nem hitlalkó, mehetet!” volt ismét a primás válasza. — A huzsár egy pár perc múlva ismét megjelent. Már akkor Szász

Károly is kórbólözött és aggodalmasan leküszölt a robus-tus huzsára. Amint azonban ölkölgyéből föltek, észre-vette, hogy a eszengető zsinórján őlt a valahányszor megvándorult, a eszengető mindannyáron megvándorult. E-nnek következtében szándékát ki a be a Jancsi huzsár a ki tudja, mily érdekes és fontos beszédek szaktott fölbe?

Kosztka Mihály kir. tanfelügyelőnek elvezettük. Az a tanfelügyelő, ki Nógrádvármegye tanfelügyelő meg-tervezése, megvándorolása tekintetében annyit tárdolt, a magas kormány által szep. hó 29-én kelt 42998. sz. rendelkezéssel; Nógrádvármegyében kijelölt bürgalma és hasznos szolgálatai teljes elismérése mellett hasonló mi-nőségekben Trencsénvármegyébe helyezettett ft. Kostka utóda Jankovics György huzsai volt segédtanfelügyelő lev.

Klamarik Dániel. Végre is el kell íermnie min-denkinak, hogy mily font-szerű Losonca városának Klama-rik Dániel. Őnknek vaó hinni, hogy sok fontos és lét-kérdéses kös- és magánügy az ő híres vendéglőjében szödelmek meg; amint az esztus megvándorlást és végre-hajlatott, — természetesen ismét csak az ő rigádójában szájik le a jótönd áldomás. Bankettelt, estélyt, vig és gyász-tort a hercegcsmaus-t minden városban tudnak általés vendéglőknél rendezni; de olyat, amilyet Klamarik Dániel az ő gézantálával: a — Sándor főpüncetről, — oyan nincs mesze földön. A terítés művészeti technika, az óvó eszközök glancosága, az ételleföldözés szakmáru utcsoda; — egy-egy gastronomicai remekelés! Hát még azok a válogatott jótönd ételök és italök? — Nem csoda aután, hogy a bankettekben a nyelkek már a levek után megvándorok és fuscsa az öbligát tosztoknak, melyekre oly gondosan elkészítette a káoszikus kóztmesterek. — Így történt ez a városbázsák felavatási bankettök is; úgy a kapartásokat sem hallgatták meg. — Annak a jó értesének, aml Klamariknál a pompás étkek és italök megvándorlása utda támad, se hozsa, se végs. A vendégek erősből részek rendesen csak a hajnal veti háza. De e-ktor már se pezsög, se bor, se sór, se pálinka nincs a ház körül. A Sándor főpüncetről ismétel szemoromra jelenti, hogy aranyu lojászok leessen és két pár unyaga jértán kórból nincs más semmi sem. „Hozza be azt lá!” — Kiált fel a muri anyagi és szellemi rómöl kórdessan ismét fő-mester. — Ellögyvén minden, végt vetök a szönek és háza nemnek a legények, — aml ö, kacszenajammer kössök.

Gyászhr. Vetők a következő gránjelentést: „Bárd Von der Hecke Imre és neje uradri Udáry Gizella, öz. Kuliffay Beniczky Irma és Felczér Károly öz. és kir. nyugalmatott örmagy és a többi rokonok névrees is mé-lyen szemorodott szívvel jelentik szönellet és barokni kóv. Horonkay Imréné, se beniczsei és mincsinyi Beniczky Luiza, nagyanya, testvér, sógorom és rokonok, folyó évi október 1-én, délután 1 óraker, élete 84-ik évében lértétek gyászra: öhnyvát. A boldogult testem folyó hó 3-án délután 3 óraker fog a szögyi róm. kath. temetőben a róm. kath. egyház szertartása szerint örök nyugalomra helyezetteti. Az engedéltő ment misék halasza-Gyarmatn október hó 5-én és Verébelyen október 7-én, mindenkor déléltől 10 óraker fogat a Mindenszentek bemutattán. Szögy, 1894. évi október 1-én. Áldás emlékre! — Szölké Árpád primasialis gazdálkott okt. 2-án Pánsz-Gyarmatn 34 éves korában hirtelen áháltál kimélt.

Hymon. Dr. Répási Mátyás, Zolymvármegye fő-ügygyője e napokban jegyzte el Schlotz Gyula, sporjosi kir. főgm. igazgató kedres lefárnt.

Pajor István tisztekt meglátárvunk felhívást közzé-levé a lapokban a némely műveiről felmaradt a töle leállított árakon megperczerehető példányokra vonatkozó-leg, midőn ennek sikerét a szerkesztőség is szönellet óhajtja, egyeztetésűnk ártóssámk a fővárosi hírlapok egyi-kéből a jelzett felhívást követően tartalmában: „Nyel-vízzelöl foglalkozóknak.” Huzsai híres tudósunk, gr. Csáky Albin parlamenti beszédeben az elkeresélté-sektről 195. aráz agytsáklétszerentől nyolc és illéte mondatt-bíbtá vélt feloldóhatósá, melyeket röpirátsa fog-laltsá, egyenkint indokola felsorel. — Erre szöht „Vá-lasz” című visszöl-röpirátsában megvándorfolhatalozól ki-mutatja, hogy a tisztekt tudós beszéte ártóssá az első ponttól az utolsóig teljesen létes és alapatlan; — a ezen állítás igazolására hivatkóvki alulirt úgy Nagy Irén akadélmánik jeles tagjánk a Válszet honlokön ölráshat nyílt lecelére, mint gr. Apponyi Albertnek alulirtos in-tézet sajtókész sorára, melyekben a Válsz nagyré-derék nyelviszöktől tanulmányoknak mondja, s a me-lyért a volt tisztekt cultusminister ur alulirtak közönd-öt volt kegyes nyítálmáni. A Válszban benne nar Huzsai erégek röpirátsák tartalma is, — s minthogy ezen műveimél (mely természetesen, nem politikai vagy egyházi) de egyedül nyelvtan szempontból valótló te-kinthető óvóns azá példány felmaradt, eseket félénk, vagyis darabját 60 krjával tettem eladóvá, melynek hoz-rám B-Gyarmatra előtelesen leadó beküldése mellett a műveit természetesen kiadó meg. Szönellet leállított áron kapulókó nálm saját forlításomban Schüller és Götte Eprigmánál (dírsja 40 kr) és Horász püski levölö (dírsja 20 krjával).

Pajor István. A királyi meglátogatók alatt az a kótlótlós érte, hogy a nála szötra levő belügyminister szövelyes állatölgyésárai tisztekt meg.

Étlap mint emléktárgy. Azt Klamarik Danó hírvöves losoncai vendéglő, ház pedig az új városbáz fel-avátás tóncupe rendező-bizottságának volt a gondolatja, de igen sikertel gondolat volt: az önépít diszbankett meújást aként állították ki, hogy a lap címtöltést az új városbáz-ének kabinet-alaku sikerölt fényképe és így az összes vendégek a legalkalmosrűbb emléktárgyat vehet-tek magukkal Losonczról. Lajostöndül. Kóvid Rudó losoncai híres erény-primás ölszöpannek kórderektálból sikerült indólt com-pánth ővne, melyet először a losoncai városbáz felava-tási önépítölgyének bankettjén jótöltött el feles szöek-tárvál.

